

„Jis yra geras... ir Jis tave myli“

Bėdos? Prieštaravimai dėl vieno ar kito įvykio?... Ar nematai, jog to nori Tėvas Dievas?... O Jis yra geras... ir Jis tave myli – tave asmeniškai! – labiau nei visos pasaulio motinos gali mylėti savo vaikus. (Kalvė, 929)

balandžio 12 d.

Bet neužmirškite, jog būti su Jėzumi – patirti ir Jo Kryžiaus našta. Kai visiškai pasitikime Dievu, Jis dažnai leidžia mums kęsti skausmą, vienatvę, vidinius prieštaravimus,

šmeižtą, apkalbas, patyčias, leidžia, kad būtume vadinami bepročiais ir kad su mumis būtų elgiamasi kaip su kvailiais, nes nori mus padaryti pagal savo paveikslą ir panašumą.

Taigi atėjo metas su meile priimti pasyvų apsimarinimą, tuos išbandymus, kurie iškyla mums nesitikint, kartais tyliai, subtiliai, o kartais įžūliai ir begėdiškai. Kaip avys apmėtomos akmenimis, kurie turėtų būti svaidomi į vilkus, taip ir Kristų sekantis žmogus patiria savo kailiu, jog tie, kurie turėtų mylėti, žeidžia jį nepasitikėjimu ir priešišku, įtarumu ir neapykanta. Jie šnairuoja į jį, tarsi jis būtų melagis, nes netiki, kad galima artimai bendrauti su Dievu, turėti vidinį gyvenimą. Užtat jie malonūs ir pakantūs ateistams ir laisvamaniams, nors šie dažnai elgiasi akiplėšiškai ir įžūliai.

Gal Viešpats net gali leisti, kad Jo mokinys būtų puolamas įvairiais būdais, neteikiančiais garbės tam, kuris jų griebiasi, – šmeižtu, melaginga propaganda, skleidžiama viešosios informacijos, – juk ne visiems žmonėms duotas taktas ir saikas.

Taip Jėzus ugdo saviškių sielas, teikdamas jiems vidinę ramybę ir džiaugsmą, nes jie labai gerai žino, jog demonai iš šimto melagysčių negali sukurpti vienos tiesos, ir Jis diegia jiems įsitikinimą, jog tik tada jie bus laimingi, kai nuspręs atsisakyti patogumų. (Dievo bičiuliai, 301)